

UZASADNIENIE

Wyrokiem częściowym z dnia 28 września 2015 roku wydanym w sprawie z powództwa (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. przeciwko (...)spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i (...)Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda kwotę 8.205,33 złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego:

- od kwoty 3.429,24 złotych od dnia 21 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 4.776,09 złotych od dnia 21 maja 2012 roku do dnia zapłaty

oraz kwotę 1.517,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazał pobrać od (...)Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 246,83 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zapadł na podstawie poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych o następującej treści: powódka (...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. jest przedsiębiorcą zarejestrowanym w rejestrze przedsiębiorców za numerem KRS (...). Pozwana (...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. jest przedsiębiorcą zarejestrowanym w rejestrze przedsiębiorców za numerem KRS (...). Natomiast pozwana (...)Spółka Akcyjna w W. jest przedsiębiorcą zarejestrowanym w rejestrze przedsiębiorców za numerem KRS (...). (...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. objęła akcje (...)Spółka Akcyjna w W. w zamian za wkład niepieniężny w postaci przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55⁽¹⁾ k.c. spółki pod firmą (...)pl spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W..

W dniu 7 lipca 2011 roku (...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. złożyła u powódki zamówienie na usługę pozycjonowania serwisu (...), zamawiając opcję „trzy miesiące gratis + dwanaście miesięcy płatnych”, z płatnością wyłącznie za uzyskane wyniki w przedziale 1 – 10. Zamówienie dotyczyło 21 słów kluczowych: części samochodowe (499 złotych netto), części samochodowe sklep (399 złotych netto), sklep motoryzacyjny (399 złotych netto), części f. (199 złotych netto), części a. (199 złotych netto), części(...) (199 złotych netto), części m. (199 złotych netto), części (...) (199 złotych netto), części o. (199 złotych netto), części f. (199 złotych netto), części c. (199 złotych netto), części s. (199 złotych netto), części p. (199 złotych netto), części r. (199 złotych netto), części s. (199 złotych netto), części t. (199 złotych netto), części n. (199 złotych netto), części m. (199 złotych netto), części m. (199 złotych netto), części s. (199 złotych netto), części v. (199 złotych netto). Zamawiający potwierdził zapoznanie się z regulaminem usługi (...) wykonawcy i zaakceptował jego postanowienia. Regulamin został podpisany przez przedstawicieli zamawiającego i wykonawcy. Regulamin definiował pojęcia, w tym m.in.:

- pozycjonowanie, jako działania zmierzające do osiągnięcia przez stronę klienta jak najwyższej pozycji w wynikach wyszukiwania wyszukiwarek internetowych,

- optymalizację, jako usługę polegającą na wprowadzeniu zmian na stronie klienta w celu przygotowania jej do pozycjonowania, zmiany wykonywane w obrębie kodu strony i w treści strony,

- słowo kluczowe, jako słowo lub frazę wybrane przez klienta i określone w zamówieniu,

- test, jako wprowadzenie każdego z wymienionych w umowie słów kluczowych do wyszukiwarek wg umowy i sprawdzenie najwyższej pozycji, którą osiągnęła pozycjonowana strona klienta; celem testu jest ustalenie wyniku pozycjonowania

i naliczenie opłaty za usługę.

Regulamin określał, że okres rozliczeniowy pozycjonowania trwa jeden miesiąc,

test wykonywany jest comiesięcznie, płatność z góry za nadchodzący miesiąc. Raport jest wysyłany do klienta w jednym z pierwszych trzech dni roboczych miesiąca. Klient może odwołać się od raportu w pierwszych sześciu dniach roboczych miesiąca w przypadku kiedy wyniki zmieniają się na tyle, że zmienia się kwota do zapłaty. Odwołanie się jest rozumiane, jako wysłanie e-maila na konto podane w regulaminie z przyczyną odwołania.

Powód dokonywał optymalizacji witryny pozwanego. Osiągane rezultaty były sprawdzane specjalistycznym oprogramowaniem. Pozwana nie zgłaszała reklamacji.

Od grudnia 2011 roku do marca 2012 roku powódka wystawiała pozwanej (...)spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. faktury VAT za pozycjonowanie strony www, które pozwana w całości zapłaciła.

Mailem wysłanym w dniu 4 kwietnia 2012 roku powódka przesała na adres (...)zestawienie aktualnych wyników pozycjonowania strony (...)podając frazy i pozycje w wyszukiwarce (...)oraz podając wysokość opłaty za kwiecień 2012 roku w kwocie 2.788 złotych netto. Jednocześnie powódka przypomniała, że czas na zgłoszenie uwag wynosi do 6 dnia roboczego miesiąca, a po upływie tego terminu zostanie przesłana faktura VAT. W dniu 10 kwietnia 2012 roku powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.429,24 złotych brutto (2.788 złotych netto) z terminem płatności do dnia 20 kwietnia 2012 roku.

Mailem wysłanym w dniu 4 maja 2012 roku powódka przesała na adres (...)zestawienie aktualnych wyników pozycjonowania strony (...)podając frazy i pozycje w wyszukiwarce (...)oraz podając wysokość opłaty za maja 2012 roku w kwocie 3.883 złotych netto. W dniu 10 maja 2012 roku powódka wystawiła pozwanej spółce z ograniczoną odpowiedzialnością fakturę VAT nr (...) na kwotę 4.776,09 złotych brutto (3.883 złotych netto) z terminem płatności do dnia 20 maja 2012 roku.

Biegły sądowy w opinii pisemnej wskazał, iż efekt umiejscowienia na pozycji 1 – 10 wyników wyszukiwania w odpowiednio raportowanych frazach został osiągnięty i przynosił miarodajnie widoczne wejścia na stronę internetową wypożyczoną za pomocą modelu (...). Raporty przedstawione pozwanej przez powódkę w zakresie uzyskiwanych pozycji są rzetelne i poprawne. Powód używał narzędzia (...), za pomocą którego agregowane były dane informujące o pozycji wyświetlania strony internetowej (...)

w cyklicznych okresach raportowania. Weryfikacja raportów możliwa jest obecnie tylko na podstawie dokumentów złożonych przez powoda do akt. Powódka świadczyła na rzecz pozwanej usługę według modelu pozycjonowania (...). Niedopuszczalne i nieadekwatne jest porównywanie tego modelu do modelu G. A. bazującego na rozliczeniu za faktyczne wejścia na stronę internetową.

Pismem z dnia 17 września 2012 roku powódka wezwała (...)spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. do zapłaty łącznie kwoty 26.045,11 zł, wymieniając niezapłacone faktury i odsetki za opóźnienie.

Pracownica powoda B. K. kontaktowała się z pozwaną w sprawie niezapłaconych faktur. Początkowo pozwana wskazywała na problemy finansowe i deklarowała, że zapłaci. Później pojawiły się uwagi co do jakości wykonania usługi. Klient był niezadowolony, że nie wszystkie hasła zostały wypożyczonowane na takich pozycjach, które by go satysfakcjonowały.

Sąd I instancji wskazał, iż oddaleniu podlegał wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego. Podniósł, iż biegły sądowy P. B. sporządził opinię, w której udzielił wyczerpujących odpowiedzi na wszystkie pytania postawione w tezie dowodowej. Opinia jest pełna, rzetelna i jasna. Przede wszystkim biegły potwierdził, że obecnie nie ma obiektywnej możliwości zweryfikowania czy faktycznie miało miejsce wypożyczonowanie strony na pozycjach podanych w raportach oraz wyjaśnił przyczyny, dla których jedynym źródłem potwierdzającym pozycje strony są raporty złożone przez powoda. Jednocześnie biegły odniósł się do poprawności tych raportów wskazując,

że zweryfikował narzędzie, które służyło powodowi do przedstawienia analizy pozycjonowania. Zarzuty pozwanego dotyczące braku obiektywizmu i braku bezstronności biegłego nie są uzasadnione. W ocenie Sądu wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego zmierzał wyłącznie do przedłużenia postępowania.

Sąd Rejonowy pominął dowód z przesłuchania stron, ponieważ pomimo prawidłowego wezwania na termin rozprawy i zastrzeżenia rygoru pominięcia dowodu z przesłuchania strony na rozprawie w dniu 14 września 2015 roku nie stawili się członek zarządu żadnej ze stron i nie usprawiedliwił nieobecności.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy uznał, iż w rozpoznawanym stanie faktycznym stosunki między stronami wynikają z umowy o świadczenie usługi pozycjonowania strony internetowej. Poza postanowieniami umowy zastosowanie znajdują zatem z mocy art. 750 k.c. przepisy art. 734 i następujących k.c.

Art. 750 k.c. stanowi, że do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie (art. 734 § 1 k.c.). Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie (art. 735 § 1 k.p.c.). W razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych. (art. 744 k.c.).

Do zawarcia umowy między stronami doszło przez przyjęcie przez pozwaną spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością oferty powoda i złożenie zamówienia na usługę pozycjonowania. Oświadczenie drugiej stronie woli zawarcia umowy stanowi ofertę,

jeżeli określa istotne postanowienia tej umowy (art. 66 § 1 k.c.). Powód wysyłając pozwanemu formularz zamówienia określający przedmiot zamówienia, cenę i warunki płatności oraz przedstawiając regulamin usługi pozycjonowania, niewątpliwie złożył ofertę zawarcia umowy. Pozwany odsyłając podpisane zamówienie i podpisany regulamin ofertę przyjął. Sam fakt zawarcia umowy nie był sporny między stronami.

W rozpoznawanej sprawie strony związane są także postanowieniami regulaminu, którym posługuje się powód i został doręczony pozwanemu przed zawarciem umowy. W myśl bowiem art. 384 § 1 k.c. ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy.

Legitymacja procesowa bierna w niniejszym procesie przysługuje zarówno (...)spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W., która była stroną umowy zawartej z powódką, jak i (...)Spółce Akcyjnej, która nabyła przedsiębiorstwo pod firmą (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., na skutek wniesienia aportem.

Zbyciem przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55⁽⁴⁾ k.c. jest bowiem także wniesienie go jako aportu do spółki kapitałowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2007 roku, V CSK 518/06). Stosownie do treści powołanego przepisu art. 55⁽⁴⁾ k.c. nabywca przedsiębiorstwa jest odpowiedzialny solidarnie ze zbywcą za jego zobowiązania związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa, chyba że w chwili nabycia nie wiedział o tych zobowiązaniach, mimo zachowania należytej staranności. Odpowiedzialność nabywcy ogranicza się do wartości nabytego przedsiębiorstwa

lub gospodarstwa według stanu w chwili nabycia, a według cen w chwili zaspokojenia wierzyciela. Odpowiedzialności tej nie można bez zgody wierzyciela wyłączyć

ani ograniczyć. Pozwana spółka akcyjna nabywając przedsiębiorstwo należące uprzednio do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, która była stroną umowy zawartej z powodem, stała się obok zbywcy dłużnikiem z tytułu wynagrodzenia za usługę świadczoną przez powoda.

Umowa stron określała wyraźnie przedmiot usługi, jak i podstawy do ustalenia comiesięcznego wynagrodzenia. Powód zobowiązał się do świadczenia usługi pozycjonowania polegającej na działaniach zmierzających do osiągnięcia przez

stronę internetową klienta jak najwyższej pozycji w wyszukiwarce internetowej G.. Przy czym powód nie zobowiązał się do osiągnięcia konkretnego rezultatu – konkretnej pozycji w wyszukiwarce. Należy zwrócić uwagę, że umowa zlecenia zalicza się do zobowiązań starannego działania, a nie zobowiązań rezultatu. Chociaż sama definicja zakłada dążenie do osiągnięcia określonego rezultatu, jednakże w razie jego nieosiągnięcia, ale jednoczesnego dołożenia wszelkich starań w tym kierunku, przy zachowaniu należytej staranności, zleceniobiorca nie ponosi odpowiedzialności za niewykonanie zobowiązania (K. Kołakowski (w:) G. Bieniek, Komentarz, t. II, 2006, s. 387; M. Nesterowicz (w:) J. Winiarz, Komentarz, t. II, 1989, s. 685; J. Szczerski (w:) Komentarz, t. II, 1972, s. 1540; A. Szpunar (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 2, s. 393). Innymi słowy odpowiedzialność kontraktowa przyjmującego zlecenie powstanie wówczas, gdy przy wykonaniu zlecenia nie zachował wymaganej staranności, niezależnie od tego, czy oczekiwany przez dającego zlecenie rezultat nastąpił, czy nie.

Fakt, że umowa zlecenia jest umową starannego działania nie wyklucza w ocenie Sądu Rejonowego dopuszczalności zastrzeżenia wysokości wynagrodzenia od osiągniętego rezultatu. Postanowienie umowy uzależniające wysokość wynagrodzenia od efektu pracy (w tym wypadku od osiągnięcia określonej pozycji w odniesieniu do każdego ze słów kluczowych) jest ważne, nie jest bowiem sprzeczne z prawem, ani z zasadami współzycia społecznego ani nie zmierza do obejścia prawa. Strony umówiły się, że powodowi przysługiwać będzie wynagrodzenie jeżeli wyszukiwanie po słowie kluczowym wskaże stronę pozwanego na pozycji od pierwszej do dziesiątej w wyszukiwarce internetowej. Do każdego ze słów kluczowych przypisana była konkretna cena. Roszczenie o wynagrodzenie powstawało po stronie powoda tylko, gdy działania podjęte w ramach umowy doprowadziły do rezultatu oznaczonego w umowie, czyli do osiągnięcia określonej pozycji. Jednocześnie wysokość i wymagalność wynagrodzenia w żaden sposób nie była uzależniona od liczby odwiedzin strony pozwanego.

Regulamin przewidywał oznaczoną procedurę wyliczania miesięcznego wynagrodzenia. Powód wykonywał co miesiąc test przez wyszukiwanie po słowach kluczowych i sporządzał raport, w którym podawał pozycję strony przy wyszukiwaniu po oznaczonych w zamówieniu słowach. Raport przesyłany był pozwanemu, a pozwany w oznaczonym terminie (do 6-go dnia roboczego miesiąca) mógł wnieść odwołanie od raportu w formie oznaczonej w regulaminie (drogą mailową z podaniem przyczyny odwołania). Pozwany miał zatem zapewnioną co miesiąc możliwość weryfikacji danych przedstawianych przez powoda w raportach i odwołania się. Z ustaleń Sądu wynika, że pozwany z tej możliwości nie skorzystał i nie składał odwołań, a tym samym nie kwestionował prawdziwości danych zawartych w raportach, które stanowiły podstawę naliczenia opłaty. Powód wystawiał fakturę VAT, wyliczając wynagrodzenie w oparciu o dane zawarte w raporcie, dopiero po upływie terminu do wniesienia przez kontrahenta odwołania. Pozwany nie kwestionował też samych faktur VAT, nie wnosił o ich korektę, nie dokonywał ich zwrotu. Co więcej, początkowo brak płatności tłumaczył swoją sytuacją finansową, a dopiero później zaczął podnosić zarzuty w zakresie nienależytego wykonania zobowiązania przez powoda.

To na pozwanych podnoszących zarzut nienależytego wykonania zobowiązania spoczywał ciężar wykazania faktu, z którego pozwani wywodzili skutki prawne. Pozwana spółka akcyjna w ocenie Sądu nie przedstawiła skutecznie dowodu na okoliczność nienależytego wykonania zobowiązania przez powoda. Pozwana stwierdziła, że nie wszystkie słowa kluczowe dawały rezultat w postaci pozycji od 1 do 10 w wynikach wyszukiwania. Tym samym przyznała, że niektóre ze słów kluczowych pozwoliły na osiągnięcie rezultatu, od którego uzależnione było wynagrodzenie. Umowa nie przewidywała wynagrodzenia w przypadku osiągnięcia odpowiedniej pozycji przez każde ze słów kluczowych, lecz każde ze słów kluczowych związane było z określonym odrębnie wynagrodzeniem w przypadku osiągnięcia pozycji od 1 do 10 przy jego użyciu w wyszukiwarce. Faktycznie z raportów powoda wynika, że nie wszystkie słowa kluczowe dawały efekt w postaci pozycji od 1 do 10, niektóre z fraz pozwoliły na osiągnięcie rezultatu powyżej pozycji 10, co skutkowało tym, że za te słowa nie było naliczane wynagrodzenie.

W ocenie Sądu I instancji pozwana utraciła możliwość skutecznego zakwestionowania prawdziwości danych zawartych w raportach. Obecnie nie jest możliwe obiektywne sprawdzenie bez posługiwania się dokumentami

stworzonymi przez powoda czy strona pozwanego w kwietniu i maju 2012 roku osiągnęła określoną pozycję w wynikach wyszukiwania po oznaczonych słowach. Taka możliwość natomiast istniała zawsze po doręczeniu raportu, nie było przecież przeszkód aby pozwani wpisując odpowiednie słowa w wyszukiwarce samodzielnie sprawdzili na jakiej pozycji wyświetlana jest ich strona internetowa i w przypadku niezgodności z danymi zawartymi w raporcie skorzystać z prawa do wniesienia odwołania. Niezrozumiałym jest, że wówczas pozwana nie zgłaszała uwag i zastrzeżeń w formie przewidzianej w umowie, a obecnie odmawia zapłaty za usługę powołując się na nieprawdziwość danych zawartych w raportach.

Odnosząc się do zarzutów zbyt małej liczby wejść na stronę w wyniku działań powoda i zbyt wysokich kosztów pozycjonowania w odniesieniu do liczby wejść na stronę internetową Sąd Rejonowy wskazał, że podnoszone argumenty nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia o żądaniu pozwu. Przedmiotem umowy stron nie było bowiem zapewnienie określonej liczby odwiedzin strony (...) Oczekiwania pozwanej w tym zakresie pozostają bez wpływu na obowiązek zapłaty za usługę wykonaną zgodnie z umową, czyli za pozycjonowanie strony. Porównywanie przez pozwaną skuteczności i kosztów pozycjonowania metodą G. A. również pozostaje bez wpływu na obowiązek zapłaty wobec powoda stosującego metodę (...). Pozwany, jako profesjonalista, zgodził się na zawarcie umowy na określonych warunkach, winien był zatem przed złożeniem zamówienia skalkulować koszty i ocenić ryzyko gospodarcze. Pozwany nie miał obowiązku zawierania umowy z powodem, decyzja w tym zakresie była dobrowolna i samodzielnie podjęta przez podmiot gospodarczy, od którego należy oczekiwać należytej, a nawet podwyższonej staranności w prowadzeniu własnych spraw.

W ocenie Sądu I instancji pozwany skutecznie nie uwolnił się od obowiązku zapłaty wynagrodzenia żadanego przez powoda. Nie wykazał, aby powód nie wykonał lub wykonał nienależycie zobowiązanie polegające na pozycjonowaniu strony internetowej w kwietniu i maju 2012 roku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej na rzecz powódki kwotę 8.205,33 zł tytułem wynagrodzenia na podstawie umowy o świadczenie usługi pozycjonowania w oparciu o art. 744 k.c. w związku z art. 750 k.c.

O obowiązku zapłaty odsetek, Sąd I instancji orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 § 1 k.c.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu.

O nieuiszczonych kosztach sądowych Sąd I instancji orzekł w oparciu o przepis 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1025 z późn. zm.) w związku z art. 98 k.p.c.

Sąd Rejonowy wskazał, że wyrok ma charakter częściowy w oparciu o art. 317 § 1 k.p.c. Rozstrzygnięcie dotyczy wyłącznie pozwanej spółki akcyjnej. W stosunku do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. postępowanie pozostało w dalszym ciągu zawieszona, bowiem nadal występowały braki w składzie organów uprawnionych do reprezentacji Spółki.

Apelację od powyższego wyroku częściowego wniosła pozwana, zaskarżając wyrok w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu skarżąca zarzuciła obrazę przepisów:

1. kodeksu postępowania cywilnego mającą wpływ na wynik sprawy,

a mianowicie art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. poprzez uznanie, że strona powodowa skutecznie udowodniła fakt wykonania swojego zobowiązania uprawniającego do żądania dochodzonej pozewm kwoty oraz poprzez uznanie, że to strona pozwana zobowiązana była do udowodnienia faktu niewykonania zobowiązania przez powódkę, pomimo tego, iż ani dowody zgłoszone przez powódkę ani opinia biegłego nie potwierdziły okoliczności, że powódka zobowiązanie wykonała w stopniu uprawniającym ją do żądania zapłaty wynagrodzenia;

2. postępowania mającą wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 286 k.p.c. poprzez odmowę powołania nowego biegłego, pomimo istnienia w treści sporządzonej opinii biegłego sformułowań świadczących o stronniczości opinii.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę wyroku i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie intencje.

W odpowiedzi na apelację pozwanej powódka wniosła o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, a w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej jest niezasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego, zarzuty podniesione przez skarżącą nie zasługują na uwzględnienie. Rozstrzygnięcie Sądu I instancji pozostaje w zgodzie z poczynionymi ustaleniami w zakresie stanu faktycznego sprawy i koresponduje ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, jak również zastosował właściwe przepisy prawa materialnego. W tym zakresie Sąd Okręgowy co do istoty podziela argumentację faktyczną i prawną Sądu Rejonowego, a poczynione ustalenia faktyczne przyjmuje za własne.

Nie zasługuje na uwzględnienie podniesiony przez skarżącą w pkt 1 petitum apelacji art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. poprzez uznanie, że strona powodowa skutecznie udowodniła fakt wykonania swojego zobowiązania uprawniającego do żądania dochodzonej pozewm kwoty oraz poprzez uznanie, że to strona pozwana zobowiązana była do udowodnienia faktu niewykonania zobowiązania przez powódkę, pomimo tego, iż ani dowody zgłoszone przez powódkę ani opinia biegłego nie potwierdziły okoliczności, że powódka zobowiązanie wykonała w stopniu uprawniającym ją do żądania zapłaty wynagrodzenia.

Z niewadliwych i niekwestionowanych ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że strony zawarły umowę o pozycjonowanie serwisu (...)Strona powodowa wykazała zarówno dokumentami jak i dowodem z opinii biegłego sądowego wykonanie umowy, która polegała na tym, że w wyniku działań strony powodowej osoba korzystająca z wyszukiwarki G. po zastosowaniu określonych w umowie słów kluczy uzyskiwała informacje o stronie internetowej pozwanej spółki (zostawała odesłana pod konkretny adres pozwanej) umieszczonej na pozycjach od 1 do 10. Za tego rodzaju efekt, czyli wyższą pozycję słowa klucza strona powodowa uzyskiwała określone wynagrodzenie, przy czym wskazana była w umowie cena za poszczególne słowa klucze. Zgodnie z zawartą przez strony umową, której integralną część stanowił regulamin usługi pozycjonowania G., strona powodowa wykonywała test polegający na wprowadzeniu każdego z wymienionych

w umowie słów kluczowych do wyszukiwarek (wg umowy) i sprawdzeniu najwyższej pozycji, którą osiągnęła pozycjonowana strona klienta. Celem testu było ustalenie wyniku pozycjonowania i naliczenia opłaty za usługę (§ 1 ust. 7 regulaminu). W § 4 ust. 1 regulaminu strony postanowiły, że okres rozliczeniowy trwa jeden miesiąc, a test wykonywany

jest comiesięcznie, płatność z góry za nadchodzący miesiąc. Raport był wysyłany do klienta w jednym z pierwszych 3 dni roboczych miesiąca (§ 4 ust. 3). Pozwany mógł odwołać się

od raportu w pierwszych 6 dniach roboczych miesiąca, w przypadku kiedy wyniki zmieniają się na tyle, że zmienia się kwota do zapłaty. Odwołanie się następowało poprzez wysłanie maila na konto(...)z przyczyną odwołania. Po tym terminie odwołania

za dany miesiąc nie były uwzględniane. Pozwana miała zatem zapewnioną co miesiąc możliwość weryfikacji danych przedstawianych przez powoda w raportach i odwołania się. Jednakże pozwana z tej możliwości nie skorzystała i nie składała odwołań, a tym samym

nie kwestionowała prawdziwości danych zawartych w raportach, które stanowiły podstawę naliczenia opłaty. Zatem zasadnie powódka wystawiała fakturę VAT, wyliczając wynagrodzenie w oparciu o dane zawarte w raporcie, dopiero po upływie terminu

do wniesienia przez kontrahenta odwołania. Pozwana nie kwestionowała też samych faktur VAT, nie wносиła o ich korektę, nie dokonywała ich zwrotu.

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że faktura VAT może stanowić dowód stwierdzający wiarygodność, jeżeli zawiera dane niezbędne do jej identyfikacji. Znaczenie faktury jako dokumentu rozliczeniowego na gruncie prawa podatkowego nie wyłącza możliwości przypisania jej wystawieniu i doręczeniu skutków wynikających z prawa cywilnego (patrz wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2004 roku, III CK 173/03, Lex nr 174179). Ponadto w praktyce gospodarczej faktura VAT jest powszechnie stosowanym dokumentem rozliczeniowym. Jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne co do zasady jak

i co do wysokości. Pozwana przyjęła faktury VAT, zaksięgowała je i ich nie zwróciła

jako niezgodnych z ustaleniami. Wobec tego Sąd Okręgowy popiera stanowisko prezentowane w orzecznictwie, że faktura jest dokumentem księgowym, jednym z tzw. dowodów źródłowych, stwierdzających dokonanie danej operacji gospodarczej. Wystawienie faktury, następnie jej przyjęcie przez kontrahenta, zaksięgowanie bez korekt daje podstawę

do domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy odzwierciedlają rzeczywisty przebieg zafakturowanej operacji gospodarczej (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 24 października 2002 roku, I ACa 219/02, opubl. OSA 2004/2/6).

Podkreślić także należy, że początkowo brak płatności pozwana tłumaczyła swoją sytuacją finansową, a dopiero później zaczęła podnosić zarzuty w zakresie nienależytego wykonania zobowiązania przez powódkę.

Chybiony jest zarzut naruszenia przepisów postępowania mający wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 286 k.p.c. poprzez odmowę powołania nowego biegłego, pomimo istnienia w treści sporządzonej opinii biegłego sformułowań świadczących o stronniczości opinii.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w uzasadnieniu szczegółowo wskazał przyczyny dla których nie uwzględnił wniosku pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego. Ponadto Sąd podniósł, iż w jego ocenie wnioski pozwanej zmierzały wyłącznie do przedłużenia postępowania. Sąd Okręgowy akceptuje stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w wyroku z dnia 4 sierpnia 1999 roku w sprawie sygn. akt I PKN 20/99, opubl. Legalis, w którym Sąd uznał, iż potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii dalszych biegłych,

jeżeli zachodzi taka potrzeba, a więc w szczególności wtedy, gdy przeprowadzona już opinia zawiera istotne luki, jest nieprzekonująca, niekompletna, pomija lub wadliwie przedstawia istotne okoliczności, nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, nienależyte uzasadniona lub nieweryfikowalna (wyrok S.A. w Białymstoku z 16 kwietnia 2015 roku, I ACA 1026/14, Legalis). Stąd też np. o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności (...) nie może decydować wyłącznie wniosek strony,

lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie

do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co powinno skutkować jego pominięciem -

art. 217 § 3 k.p.c. (wyrok S.A. w Katowicach z 5 czerwca 2002 roku, III AUA 811/02, Legalis). Jeżeli opinia biegłego jest tak kategoryczna i tak przekonująca, że sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z innych opinii biegłych.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł także żadnych uchybień kwestionowanego wyroku, które winny być uwzględnione w toku kontroli instancyjnej z urzędu. W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności wskazanych zarzutów sformułowanych przez apelującego Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c. zasądając od pozwanej na rzecz powódki kwotę 600,00 zł tytułem zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym zgodnie z § 6 pkt 4 w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).